

BUITENLAND

IN MEMORIAM H. SCHRÖDER

De Deutsche vakbladen melden, dat op 17 April j.l. Prof. Dr. Hermann Schröder te Berlijn is overleden. Door dit overlijden ontvalt de tandheelkunde een harer meest energieke en toegewijde krachten.

Prof. Dr. Hermann Schröder

Aan een voor enkele jaren ter gelegenheid van zijn zestigsten verjaardag verschenen artikel ontleenen wij de volgende personeele data.

Hermann Schröder werd geboren in 1876, studeerde na de gewone voorbereiding, tandheelkunde in Kiel, in Berlijn en in Erlangen en werd in 1896 tandarts. Hij gevoelde klaarblijkelijk behoefte aan een bredere basis en promoveerde in 1898 in de natuurwetenschappen tot Dr. phil. Aanvankelijk assistent, later docent aan het tandheelkundig

instituut in Erlangen, onderbrak hij deze werkzaamheid door een studiereis naar Amerika in 1904, en werd hij in 1906 tot hoogleraar te Erlangen benoemd. Reeds in 1907 riep men hem, eenendertig jaar oud, als extraordinarius naar Berlijn. Na den vorigen oorlog promoveerde hij in de medicijnen, in 1921 werd hem het doctoraat med. dent. h. c. verleend en in 1921 volgde zijn benoeming tot ordinarius.

Beter beeld van S c h r ö d e r's figuur dan deze feiten, zou stellig een volledig overzicht van zijn geheele oeuvre kunnen geven. Ook hierin echter moeten wij ons noodgedwongen beperken en ons bepalen tot den indruk van wat het machtig geheel bij ons achterliet. Stellig was S c h r ö d e r's werk veelzijdig. Zijne dissertatie (1899) behandelt „Die Haut- und Schleimhautdiphtherie”. Al in 1902 wendt hij zich naar de terreinen, die in den loop der jaren zijn voorkeur zouden blijven, die der antropologie en der prothese. Daarnaast echter danken wij hem belangrijk werk. Herinnerd zij aan zijn monografie over de inductiestroom en pulpadiagnostiek en aan zijne bijdragen over pulpabehandeling. In 1900 komt hij naar voren in het vraagstuk van den articulator; in 1911 verschijnt het handboek over kaakverbanden en -protheses. In Duitschland is hij de eerste, die het belang der materiaalkunde in ziet en hiervoor in het onderwijs de haar toekomende plaats inruimt. In woord, geschrift en daad is hij een onvermoeid strijder voor de prothetiek als wetenschap. Hij hecht groote waarde aan de techniek, maar brengt in de eerste plaats de biologische fundering op den voorgrond. In latere jaren heeft de cariesbestrijding zijn aandacht. In 1929 richt hij een arbeidsgemeenschap op, die zich de studie der hiermee verbonden vraagstukken ten doel stelt. In 1931 voert hij het tiranal in, een kieselester, waaraan harsen en chlooramine zijn toegevoegd en dat bij de behandeling van caries profunda belangrijke diensten zal bewijzen. Het lot heeft hem gegund, dat hij nog in Februari '42 de openingsrede mocht houden voor het te Berlijn gestichte „Institut für Kariesforschung”, waarin hij het program dezer groots opgezette instelling ontwikkelt.

S c h r ö d e r's geest was verbluffend rijk aan oorspronkelijke ideeën, maar niettemin hadden denkbeelden van anderen zijn volle belangstelling en wist hij uitstekend zijn medewerkers te kiezen. Aan een sterken wil paarde hij een enorme arbeidskracht en een groot doorzettingsvermogen. In hem leefde de behoefte mee te deelen van zijn rijken schat van weten en kunnen. Als docent en op talrijke vergaderingen deed hij dit op voortreffelijke wijze. De tandheelkunde dankt hem veel; hij zal tot hare historische figuren behoreen.

En ten slotte, zooals hij in onze herinnering leeft, was hij een goed en hartelijk mensch voor allen, die hem kenden.

UTRECHT, 20 Mei.

B. R. BAKKER